

dret, det ved jeg med fuldstændig Visshed. Jeg maa maasse hertil sige, da Friheds-hensynet, Hensynet til de individuelle Ønster hos dem, der ønske at blive brændte efter deres Død, er blevet saa stærkt betonet, at det Spørgsmaal rejser sig, hvor stort da hele Antallet af Ligbrændingsforeningens Medlemmer er. Ja, det har nok en Gang været 1250, jeg tror ikke, det er saa stort for Øjeblikket. 1250 svarer paa det nærmeste til Antallet af Folkekirkens gejstlige, men Folkekirkens gejstlige ere jo ogsaa danske Borgere, de ere Borgere i det danske Samfund, er der da noget til Hinder for, at vi kunne tage lige saa meget Hensyn til deres Ønster som til dem, der ere Medlemmer af Ligbrændingsforeningen? Jeg vilde dog tillade mig at lægge dette høje Ting paa Sinde, om der ikke var nogen Grund til at tage Hensyn til disses Ønster. Det har altid hidtil været saaledes, at Folkekirkens gejstlige, hvoraf det aldeles overvejende Flertal er konservative Mænd, have set hen til dette Ting som det, hos hvem de vare sikre paa at finde Støtte. Jeg vilde for mit Vedkommende i saare høj Grad beklage, om vi skulde blive nødt til at sige i denne Sag, at i denne Sag har Folketinget taget mere Hensyn til Folkekirkens gejstlige end Landstinget. — Det glæder mig at høre, at den højtærede Minister ikke udtalte sig bestemt imod vort Forslag til § 5, men blot udtalte, at han foretrak det andet Vædringsforslag. Jeg vil haabe, at der deri ligger, at han ikke vil være villig til at modtage dette vort Forslag, hvis det skulde blive vedtaget. Jeg for mit Vedkommende maa sige, at min Stilling til Sagen er den, at hvis vort Forslag skulde blive forkastet, saa vil jeg stemme ogsaa imod det andet Forslag, for saa foretrækker jeg for mit Vedkommende den Affattelse, Folketinget har givet denne Paragraf.

Ovesen: Jeg ønsker kun at sige et Par Ord for at begrunde min Affstemning over de foreliggende Vædringsforslag henholdsvis af 5 ærede Medlemmer og af 4 ærede Medlemmer, og jeg skal derom ganske kortelig sige, at jeg vil stemme imod de Vædringsforslag, der ere stillede af de 5 ærede Medlemmer, og stemme for det sidste Vædringsforslag, og naar jeg har ønsket at udtale, hvorfor jeg vil stemme saaledes, saa er det navnlig fordi jeg synes, at det er gjort meget stærkt gældende fra flere Sider, at man ikke godt kunde gaa med til den Lov i det hele af kirkelige Grunde, og da jeg for min personlige Del ogsaa ønsker Folkekirken alt godt, og navnlig ogsaa øns-

ker Folkekirkens Embedsmænd al Lykke til at gøre al den Gavn, de kunne gøre i Landet for de levende, saa synes jeg dog, jeg vilde forvare mig imod, at det skulde være af ukirkelige Grunde, at jeg gif med til at stemme, som jeg agter at gøre. Jeg skal være meget villig til at indrømme, at jeg deler den Tro, at hele denne Bevægelse rimeligvis er rejst af Folk, der enten staa fjendtlig eller ligegyldig over for Kirken i det hele, det vil jeg meget gerne tro. Men deraf mener jeg slet ikke følger, at kristelige og kirkelige Menneker ikke skulde være med til at unde alle dem, der ønske det, en saa rimelig Frihed, som det er, at en Mand eller en Kvinde, der er myndig, skal have Lov til at bestemme, om han vil have sit Lig brændt efter Døden eller ikke, det forekommer mig, naar jeg ser saa dybt i Tingen, som jeg kan, at det i Grunden ikke har med Kristendommen eller Kirken at gøre, og at det i Grunden ikke kan være til noget Ansæd for Kirken eller dens Medlemmer.

Maben: Jeg ønsker kun at gøre et Par Bemærkninger med Hensyn til de Indvendinger, der ere rejste imod Vædringsforslaget under Nr. 1. Jeg har ogsaa det Indtryk, at dette Lovforslag kun er fremkommet som Følge af den Højesteretsdom, der forbyder, at Ligbrænding kan finde Sted her i Landet. Loven skulde altsaa give Udgang til, at en saadan Brænding fremtidig kan finde Sted. Det Forbud fra det offentlige Side, som tidligere har eksisteret, skal derved være ophævet. Det forekommer mig, at det egentlig var tilstrækkeligt, at man sagde, at der fra det offentlige Side ikke er noget til Hinder for, at Ligbrænding overhovedet finder Sted her i Landet, saa at Folk ikke skulde vandre til Tyskland eller Sverige i dette Øjemed. Det er dette, som har været Tanken i det Vædringsforslag, vi have stillet. Men naar saa Spørgsmaalet bliver om, hvilke private Betingelser der skulle foreligge, for at den afdødes Vilje skulde kunne opfyldes, saa have vi derved ikke villet blande os i dette Spørgsmaal. Thi det er jo givet, efter vor Opfattelse i alt Fald, og saaledes som jeg fortaar Vædringsforslaget, at saa vil der med Hensyn til dette blive at forholde ganske paa samme Maade, som naar ellers en Mand træffer Bestemmelse om sin Begravelse f. Eks. Det staar i Testamentet, og det er saa noget, som det tilkommer dem, der fuldbyrde dette, at opfylde, men der er ikke Spørgsmaal om nogen Rettens Tvang eller deslige. Det sker, fordi man enes inden for Familien om det. Og har man kunnet gøre